

สารบัญ

บทนำ 11

กฎข้อที่ 1

อย่าทำในสิ่งที่รัก

บทที่ 1 “ความหลงใหล” ของสตีฟ จ๊อบส์ 25

- สมมุติฐานเรื่องความหลงใหล
- ทำตามสิ่งที่สตีฟ จ๊อบส์ ทำ ไม่ใช่สิ่งที่เขาพูด
- บทเรียนอันซับซ้อนจากรื่องราวของจ๊อบส์

บทที่ 2 “ความหลงใหล” เป็นสิ่งหายาก 33

- ความจริงที่เปิดเผยในรายการ *Roadtrip Nation*
- ศาสตร์แห่งความหลงใหล

บทที่ 3 “ความหลงใหล” เป็นสิ่งอันตราย 43

- จุดกำเนิดของสมมุติฐานเรื่องความหลงใหล
- เหนือกว่าความหลงใหล

กฎข้อที่ 2

เก่งจนใครก็ไม่กล้าเป็น

(ความสำคัญของทักษะ)

บทที่ 4	ความชัดเจนของช่างฝีมือ	51
	<ul style="list-style-type: none">• ชั้นบนของบ้านพักนักดนตรีแนวลูเกรส• กรอบคิดแบบช่างฝีมือ• กรอบคิดแบบยืดความหลงใหล• ปฏิบัติตามกรอบคิดแบบช่างฝีมือ	
บทที่ 5	พลังของต้นทุนทางอาชีพ	65
	<ul style="list-style-type: none">• กฤษฎีเศรษฐศาสตร์กับงานที่ยอดเยี่ยม• เริ่มต้นจากความกล้าสู่การรื้อปรับแปดปีแลกอาหาร• เมื่อกรอบคิดแบบช่างฝีมือไม่ได้ผล	
บทที่ 6	นักलगนด้วยต้นทุนทางอาชีพ	81
	<ul style="list-style-type: none">• ผู้ที่ครอบครองต้นทุนทางอาชีพทั้งสอง• โลกของอภิมหาเศรษฐีวงการโทรทัศน์ที่ยากจะก้าวเข้าไปได้• อเล็กซ์ เบอร์เกอร์ ประสบความสำเร็จในฮอลลีวูดได้อย่างไร• ต้นทุนทางอาชีพของเบอร์เกอร์• วานที่นำหมายตาที่สุดในซิลิคอนวัลเลย์• ไมค์ แจ็คสัน กลายเป็นนักलगนร่วมทุนได้อย่างไร• ต้นทุนทางอาชีพของแจ็คสัน	

บทที่ 7 ขั้นตอนของช่างฝีมือ 97

- ทำไมจอร์แดน โทซ์ ถึงเล่นกีตาร์เก่งกว่าผม
- วิธีกลายเป็นปรมาจารย์
- อเล็กซ์ เบอร์เกอร์ โหยหาคำวิจารณ์
ส่วนไมค์ แจ็คสัน ไม่ใช้อีเมล
- ขั้นตอนทั้งห้าของช่างฝีมือ

สรุปกฎข้อที่ 2 121

กฎข้อที่ 3

ปฏิเสธการเลื่อนตำแหน่ง

(ความสำคัญของอำนาจในการควบคุม)

บทที่ 8 ยาวพิเศษสำหรับงานในฝัน 125

- เส้นหลักลับของไรต์สไฟร์
- ไขความลับไรต์สไฟร์
- พลัมของอำนาจในการควบคุม

บทที่ 9 กับดักแรกของอำนาจในการควบคุม 135

- วิสัยทัศน์อันโลดโผนของเจน
- อำนาจในการควบคุมต้องใช้ต้นทุนทางอาชีพ

บทที่ 10	กับดักที่สองของอำนาจในการควบคุม	141
	<ul style="list-style-type: none">• สาเหตุของการปฏิเสธการเลื่อนขั้นเสมอ• อำนาจในการควบคุมก่อให้เกิดแรงต้าน• ปรับเปลี่ยนความคิดเรื่องความกล้า	
บทที่ 11	การหลีกเลี่ยงกับดักของอำนาจในการควบคุม	153
	<ul style="list-style-type: none">• เดเรก ซิวเออร์ส เป็นจอมควบคุม• กฎแห่งความเป็นไปได้ทางการเงิน	
สรุปกฎข้อที่ 3		160

กฎข้อที่ 4

คิดเล็ก ทำใหญ่

(ความสำคัญของภารกิจ)

บทที่ 12	ชีวิตที่มีความหมายของพาร์ดีส ซาเบตี	165
	<ul style="list-style-type: none">• อาจารย์มหาวิทยาลัยผู้เปี่ยมด้วยความสุข• ภารกิจของซาเบตี• พลั้วของภารกิจ	
บทที่ 13	ภารกิจต้องอาศัยต้นทุนทางอาชีพ	173
	<ul style="list-style-type: none">• ภารกิจล้มเหลว• ความแพร่หลายที่น่าฉงนของ การเข้ารหัสเครือข่ายเชิงเส้นแบบสุ่ม• ภารกิจที่ขับเคลื่อนด้วยต้นทุนทางอาชีพ• ความอดทนของซาเบตี	

บทที่ 14	ภารกิจต้องอาศัยการเติมพินเล็ก ๆ	185
	<ul style="list-style-type: none">• การก้าวจากโอเดียไปสู่การลงมือทำ• สิ่งล้ำค่าของอเมริกา• นักโบราณคดีชื่อดัง• ใช้ประโยชน์จากการเติมพินเล็ก ๆ• ทบทวนเรื่องภารกิจกันสักครู่	
บทที่ 15	ภารกิจต้องอาศัยการตลาด	199
	<ul style="list-style-type: none">• ชีวิตที่โดดเด่นของโจลีย์ โบว์เกตต์• วิสัยทัศน์กับดาวเด่นผู้สร้างซอฟต์แวร์แบบโอเพนซอร์ซ• กฎแห่งความโดดเด่น• ประยุกต์ใช้กฎ	
	สรุปกฎข้อที่ 4	211
	บทสรุป	213
	บทสรุปข้อมูลด้านอาชีพ	243
	ประวัติผู้เขียน	261

บทนำ

ความหลงใหลของพระเจ้า

“ ‘จงทำในสิ่งที่รัก’ เป็นคำแนะนำที่อันตราาย”

โทมัสตระหนักถึงเรื่องนี้ขณะอยู่ที่บริเวณหนึ่งในสถานที่สุดท้ายบนโลกใบนี้ที่คุณน่าจะนึกถึง ตอนนั้นเขากำลังเดินไปตามทางเดินในป่าโอ๊กที่รายล้อมบริเวณแองกัระทะทางตอนใต้ของภูเขาเทรมเปอร์ นี่เป็นหนึ่งในหลายเส้นทางที่ตัดผ่านพื้นที่ราวหนึ่งตารางกิโลเมตรของอารามเซนต์ เมาน์เทนโมนาสทรี ซึ่งตั้งอยู่บริเวณเทือกเขาแคตสกีส์มาตั้งแต่ช่วงต้นทศวรรษที่ 1980 โทมัสอยู่ระหว่างการฝึกปฏิบัติเป็นพระซึ่งต้องใช้เวลาดังกล่าวสองปี และตอนนี้ก็ผ่านมากครึ่งทางแล้ว เมื่อหนึ่งปีก่อนเขามาที่นี่เพื่อทำตามอาชีพในฝันที่วาดฝันมานานหลายปี เขาเดินตามความหลงใหล (passion) ของตัวเองซึ่งก็คือนิกายเซนจนสุดท้ายก็ก้าวเข้ามาสู่อารามที่เงียบสงบในเทือกเขาแคตสกีส์ โดยหวังว่าการปลีกวิเวกนี้จะทำให้เขามีความสุข แต่ในบ่ายวันนั้นขณะที่ยืนอยู่ในป่าโอ๊ก โทมัสก็เริ่มร้องไห้เมื่อตระหนักว่าความฝันของเขาพังทลายลงแล้ว

ตอนพบกันครั้งแรกที่ร้านกาแฟแห่งหนึ่งในเมืองเคมบริดจ์ รัฐแมสซาชูเซตส์ โทมัสบอกผมว่า “ผมถามตัวเองเสมอว่า ‘ความหมายของชีวิตคืออะไร’ ” แม้จะผ่านมาหลายปีแล้วหลังจากที่โทมัสตระหนักถึงความจริงดังกล่าวบนเทือกเขาแคตสกีลส์ แต่หนทางที่ทำให้เขาไปถึงจุดนั้นก็มีความทรงจำที่ยังคงชัดเจน และเขาก็ต้องการบอกเล่าเรื่องราวที่น่าทึ่งกับว่า มันจะช่วยเยียวยาอดีตอันเจ็บปวดได้

หลังจากเรียนจบปริญญาตรีสองสาขาวิชาคือปรัชญากับเทววิทยา และปริญญาโทสาขาวิชาศาสนาเปรียบเทียบ โทมัสก็ตัดสินใจว่าแนวทางปฏิบัติตามหลักศาสนาพุทธนิกายเซนคือกุญแจสำคัญสู่ชีวิตที่มีความหมาย โดยเขาเล่าว่า “ปรัชญาที่ผมศึกษากับพุทธศาสนามีประเด็นสำคัญทับซ้อนกันอยู่ ผมจึงคิดว่า ‘ฉันก็ลองฝึกปฏิบัติตามหลักศาสนาพุทธโดยตรงเพื่อหาคำตอบของคำถามสำคัญนี้ดีกว่า’ ”

แต่หลังจากเรียนจบโทมัสจำเป็นต้องหาเงิน เขาจึงทำงานหลายอย่าง ตัวอย่างเช่น เขาใช้เวลาหนึ่งปีไปกับการสอนภาษาอังกฤษในเมืองกวมิ ซึ่งเป็นเมืองอุตสาหกรรมในตอนกลางของประเทศเกาหลีใต้ หลายคนอาจรู้สึกว่าการใช้ชีวิตในเอเชียตะวันออกฟังดูน่าตื่นเต้น แต่ความตื่นเต้นนี้คงอยู่ไม่นานนักสำหรับโทมัส เขาเล่าให้ผมฟังว่า “ทุกคืนวันศุกร์หลังเลิกงาน พวกผู้ชายมักรวมตัวกันที่ร้านอาหารซึ่งกางเต็นท์อยู่ตามริมถนน และตั้งวงดื่มโซจูจนดึกดื่น ในช่วงฤดูหนาวเต็นท์เหล่านี้จะมีไอน้ำพวยพุ่งออกมาด้วย แต่สิ่งที่ผมจำได้แม่นที่สุดก็คือในเช้าวันรุ่งขึ้นถนนหนทางจะเต็มไปด้วยกองอ้วกแห่งกรุง”

การแสวงหาคำตอบของโทมัสยังเป็นแรงบันดาลใจให้เขาเดินทางทั่วประเทศจีนและข้ามไปยังทิเบต หลังจากนั้นก็ใช้ชีวิตอยู่ในประเทศแอฟริกาใต้และที่อื่น ๆ ก่อนจะลงเอยด้วยการทำงานป้อนข้อมูลที่น่าเบื่อในลอนดอน ตลอดระยะเวลาที่โทมัสยังคงเชื่อมั่นว่าศาสนาพุทธคือกุญแจสำคัญที่จะช่วยให้เขาค้นพบความสุข แล้วสุดท้ายความฝันนี้ก็

นำไปสู่ความคิดในการใช้ชีวิตเป็นพระ โทมัสอธิบายว่า “ผมเริ่มฝันถึงการฝึกปฏิบัติตามหลักของนิกายเซนและใช้ชีวิตอยู่ในอารามเซน ภาพนั้นคือชีวิตในฝันของผม” งานอื่นดูจืดชืดไปเลยเมื่อเทียบกับความฝันนี้ โทมัสจึงทุ่มสุดตัวเพื่อทำในสิ่งที่ตัวเองรัก

โทมัสรู้จักอารามเซน เมาน์เทน โมนาสทรี เป็นครั้งแรกตอนอยู่ที่ลอนดอน และขึ้นชอบบรรยากาศอันเต็มไปด้ด้วยความจริงจังของอารามแห่งนี้ทันที โดยเล่าว่า “ผู้คนที่ปฏิบัติตนตามหลักนิกายเซนที่เข้มข้นและบริสุทธิ์อย่างแท้จริง” ความหลงใหลของโทมัสยืนยันว่านี่คือที่ของเขา

โทมัสต้องใช้เวลาถึงเก้าเดือนในการสมัครเข้าอาศัยและฝึกตนที่อารามแห่งนี้ เขาขึ้นเครื่องบินไปยังสนามบินเจเอฟเคแล้วนั่งรถประจำทางนานสามชั่วโมงเพื่อเดินทางไปยังแถบชนบทของเมืองแคตส��ล์ หลังจากพ้นเขตเมือง รถประจำทางก็มุ่งหน้าเข้าสู่เขตชุมชนที่ดูมีเสน่ห์อย่างน่าประหลาด โทมัสกล่าวว่าวิวทัศนียภาพรอบนั้น “งดงามยิ่งขึ้นอย่างเห็นได้ชัด” ในที่สุดรถประจำทางก็มาถึงบริเวณตีนเขาเทรมเปอร์และจอดให้โทมัสลงบริเวณทางแยกซึ่งมีทัศนียภาพงดงามราวกับภาพวาด จากนั้นเขาก็เดินจากป้ายรถประจำทางไปตามถนนที่ทอดยาวสู่ทางเข้าอารามซึ่งเปิดประตูเหล็กดัดบานคูไว้ต้อนรับผู้มาใหม่

เมื่อมาถึงโทมัสก็ตรงไปที่อาคารหลัก ซึ่งเป็นโบสถ์สี่ชั้นที่สร้างจากวัสดุในท้องถิ่นอย่างหินบลูสโตนและไม้โอ๊ก โดยคณะสงฆ์กล่าวถึงอาคารแห่งนี้ไว้ในเอกสารแนะนำอารามว่า “ราวกับภูเขาแห่งนี้ได้พิจารณาตนเป็นที่พักพิงเพื่อการฝึกจิตวิญญาณ” เมื่อผลึกประตูไม้โอ๊กบานคู่เข้าสู่อาคาร โทมัสก็ได้พบกับพระรูปหนึ่งซึ่งมีหน้าที่ต้อนรับผู้มาใหม่ หลังจากใช้เวลาครู่หนึ่งในการนึกหาคำพูดเพื่ออธิบายความรู้สึกในตอนนั้น ในที่สุดโทมัสก็กล่าวว่า “ลองจินตนาการว่าคุณกำลังหิวโซและรู้ว่ากำลังจะได้กินอาหารอันโอชะดูสิ นั่นคือความรู้สึกของผมในตอนนั้น”

ชีวิตใหม่ของโทมัสในฐานะพระนิกายเซนเริ่มต้นได้ดีทีเดียว เขาพักอยู่ที่กระท่อมหลังเล็กในป่าซึ่งห่างจากอาคารหลักพอสมควร ในช่วงแรกที่

เพิ่งมาถึง โทมัสถามพระแก่พรรษาที่พักอยู่ในกระท่อมเหมือนกันมานานกว่าสิบห้าปีว่า เขาเคยเบื่อที่ต้องเดินไปตามทางดินยาวเหยียดที่เชื่อมระหว่างเขตที่พักกับอาคารหลักบ้างไหม พระรูปนั้นตอบด้วยท่าที่สุขุมว่า “อาตมาเพิ่งเริ่มเรียนรู้เส้นทางนี้”

กิจวัตรที่อารามเซน เมาน์เทน โมนาสทรี เริ่มต้นตั้งแต่ตี 4 ครึ่ง (และในบางฤดูกาลก็เช้ากว่านี้) คณะสงฆ์จะใช้เวลายามเช้าอย่างเงียบสงบด้วยการนั่งสมาธิ 40-80 นาทีบนเสื่อที่ปูเป็นแถว “ตรงเป๊ะ” ในห้องโถงหลัก ทิวทัศน์นอกหน้าต่างแบบโกธิคด้านหน้าศาลานั้นน่าตื่นตาตื่นใจมาก ทว่าหน้าต่างอยู่สูงเกินกว่าระดับสายตาของผู้ที่นั่งสมาธิอยู่บนเสื่อ ด้านหลังห้องมีพระสองรูปนั่งสังเกตการณ์อยู่ และในบางครั้งพวกเขาก็จะเดินไปมาระหว่างแถวพร้อมกับถือไม้ธัมม์ไว้ด้วย โดยโทมัสกล่าวว่า “ถ้ารู้สึกง่วงระหว่างนั่งสมาธิ คุณสามารถปลุกตัวเองได้ด้วยการขอให้พระผู้สังเกตการณ์ใช้ไม้ธัมม์ตีคุณ”

เมื่อกินอาหารเช้าร่วมกันในห้องโถงหลักเสร็จแล้ว ทุกคนจะได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่ต่าง ๆ โทมัสต้องล้างห้องน้ำและลอกท่อระบายน้ำ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของงานทำความสะอาด แคมยังได้รับมอบหมายให้ทำงานที่ดูค่อนข้างตลกๆ นั่นก็คือการออกแบบวารสารของอาราม หลังจากนั้นคณะสงฆ์ก็นั่งสมาธิอีกครั้ง สนทนากับพระแก่พรรษา และบ่อยครั้งก็ฟังธรรมบรรยายที่ลึกซึ้งเป็นเวลานาน คณะสงฆ์มีเวลาพักผ่อนส่วนตัวก่อนกินมื้อเย็น ซึ่งโทมัสมักใช้ช่วงเวลานี้จุดเตาไฟในกระท่อมของเขาเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับค่ำคืนอันหนาวเย็นของแคตสกีลส์

โทมัสเริ่มประสบปัญหาเพราะโคอันหรือปรีศนาธรรมของนิกายเซนซึ่งมักอยู่ในรูปของเรื่องเล่าหรือคำถาม จุดประสงค์ของโคอันคือการบีบให้คุณก้าวข้ามคำตอบที่ตั้งอยู่บนเหตุผล แล้วทำความเข้าใจความเป็นจริงด้วยสัญชาตญาณมากขึ้น โทมัสอธิบายแนวคิดดังกล่าวให้ผมฟัง จากนั้นก็ยกตัวอย่างปรีศนาธรรมที่เขาต้องขบคิดในช่วงต้นของการฝึกปฏิบัติ นั่นคือ “จงแสดงต้นไม้ที่ไม่มีวันเหวติงยามอยู่ท่ามกลางลมกระโชกแรง”

ผมท้วงว่า “ผมนึกไม่ออกด้วยซ้ำว่าคำตอบที่น่าจะเป็นไปได้คืออะไร”
โทมัสกล่าวว่า “ในการฝึกนี้คุณต้องให้คำตอบทันที ห้ามคิด ถ้าคุณ
หยุดคิดแบบนี้ พวกเขาจะไล่คุณออกจากห้อง การฝึกเป็นอันยุติ”

“ฉันผมคงลงเอยด้วยการถูกไล่ออกจากห้องแน่ ๆ”

“คำตอบที่ทำให้ผมแก้ปริศนานี้ได้ก็คือการยีนนิ่งเหมือนต้นไม้ และ
โบกมือเล็กน้อยเหมือนใบไม้ที่ถูกลมพัด เข้าใจไหมครับ ประเด็นคือคุณ
ไม่สามารถอธิบายแนวคิดนี้ได้ด้วยคำพูด”

หนึ่งในอุปสรรคสำคัญแรก ๆ ที่ผู้ฝึกกระยะเริ่มต้นต้องเจอเมื่อปฏิบัติ
ตามหลักนิกายเซนก็คือ “มูโคอัน” การสอบผ่านด่านนี้ถือเป็นด่านแรกใน
“แปดด่าน” ของนิกายเซน ถ้ายังไม่ผ่านด่านนี้ก็นับว่าคุณยังไม่ใช่นักศึกษ
นิกายเซนอย่างจริงจัง โทมัสดูลำบากใจที่จะอธิบายเกี่ยวกับปริศนาธรรมนี้
แต่อันที่จริงผมเคยได้ยินเรื่องมูโคอันมาบ้างตอนหาข้อมูลเกี่ยวกับนิกายเซน
ผมจึงรู้ว่าปริศนาธรรมนี้ต่อต้านการใช้เหตุผล และการพยายามอธิบายให้
ผู้ที่ไม่ได้ฝึกปฏิบัติฟังก็อาจเป็นเรื่องที่ซับซ้อนมาก ดังนั้น แทนที่จะกดดัน
โทมัสให้อธิบายอย่างละเอียด ผมเลือกที่จะค้นหาข้อมูลจากกูเกิล และ
นี่คือนิยามที่ผมพบ

ผู้แสวงบุญถามพระอาจารย์จ้าวโจวว่า “สุนัขมีความเป็น
พุทธะหรือไม่” จ้าวโจวตอบว่า “มู”

ความหมายคร่าว ๆ ของคำว่า “มู” คือ “ไม่” การตีความ
บทสนทนาข้างต้นที่ผมเจออธิบายว่าจ้าวโจวไม่ได้ตอบคำถามของผู้แสวงบุญ
แต่โยนคำถามกลับไปยังผู้ถามต่างหาก โทมัสจดจ่ออยู่กับการพยายาม
หาคำตอบของโคอันนี้อยู่านหลายเดือน เขาเล่าว่า “ผมพยายาม
ไขปริศนานี้ครั้งแล้วครั้งเล่า ผมเก็บเอาไปนอนคิด และทั่วทั้งร่างกาย
ของผมก็จดจ่ออยู่กับมัน”

สุดท้ายโทมัสก็ไขปริศนาได้ เขาเล่าว่า

“วันหนึ่งขณะที่ผมกำลังเฝ้ามองใบไม้หลังจากเดินอยู่ในป่ามาครู่หนึ่ง จู่ ๆ ผมก็รู้สึกได้ว่า ‘ตัวเอง’ หายไป เราทุกคนล้วนเคยสัมผัสประสบการณ์นี้ แต่ไม่เคยให้ความสำคัญกับมัน ทว่าครั้งนี้ผมเตรียมตัวมาพร้อม แล้วทุกอย่างก็กระจ่างขึ้นมา ผมตระหนักว่า ‘นี่คือโคอัน’ ” โทมัสตระหนักถึงความ เป็นหนึ่งเดียวของธรรมชาติซึ่งก่อเกิดเป็นแก่นแท้ของความเข้าใจโลก ตามหลักศาสนาพุทธ ความเป็นหนึ่งเดียวนี้คือคำตอบของปริศนาธรรม ดังกล่าว เมื่อได้สนทนาธรรมกับพระแก่พรราชาในครั้งต่อมา โทมัส ซึ่งตื่นเต้นอย่างยิ่งก็แสดง “ท่าทางอันเรียบง่ายที่คุณอาจทำอยู่แล้วในชีวิตประจำวัน” นี้แสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่าเขาเข้าใจคำตอบของ ปริศนาธรรมนี้โดยสัญชาตญาณแล้ว โทมัสผ่านด่านแรกและกลายเป็น ผู้ศึกษานิกายเซนด้วยความจริงจังอย่างเป็นทางการ

โทมัสตระหนักถึงความจริงของการทำในสิ่งที่รักไม่นานหลังจากผ่าน ด่านมูโคอัน ตอนนั้นเขาเดินอยู่ในป่าเดียวกับตอนที่เขาไขปริศนาธรรมได้ ความเข้าใจอันถ่องแท้ซึ่งเกิดจากด่านมูโคอันทำให้โทมัสเริ่มเข้าใจ ธรรมบรรยายของพระแก่พรราชาที่เขาเคยคิดว่าเข้าใจยาก โทมัสกล่าวว่า “ขณะที่เดินไปตามทางเดินในป่า ผมก็ตระหนักว่าธรรมบรรยายเหล่านี้ ล้วนพูดถึงสิ่งเดียวกันกับมูโคอัน” สรุปลก็คือทั้งหมดมีเท่านี้เอง นี่คือนิเวศ ในแบบพระนิกายเซน ซึ่งหมายถึงการครุ่นคิดเกี่ยวกับแก่นแท้แห่งเซน อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ

โทมัสบรรลุจุดสูงสุดในความหลงใหลของตัวเองแล้ว ตอนนีโทมัส สามารถพูดได้อย่างเต็มปากเต็มคำว่าเขาเป็นผู้ปฏิบัติตามหลักนิกายเซน ทว่าเขากลับไม่ได้รู้สึกถึงความสงบและความสุขอันบริสุทธิ์อย่างที่เคย वादฝันเอาไว้เลย

โทมัสกล่าวว่า “ความจริงคือไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ผมยังคงเป็น ผมคนเดิมที่วิตกกังวลกับเรื่องเดิม ๆ ผมตระหนักถึงเรื่องนี้ในช่วงบ่ายแก่ ๆ ของวันอาทิตย์ แล้วผมก็เริ่มร้องไห้”

โทมัสได้ทำตามความหลงใหลของตัวเองจนมาถึงอารามเซน เมาน์เทน โมนาสทรี ด้วยความเชื่อแบบเดียวกับหลายคนว่า กฎแห่งคำสัญญาความสุข คือการค้นหาสิ่งที่คุณใจเรียกร้องอย่างแท้จริงแล้วได้ทำตามสิ่งนั้นด้วยความกล้า ทั้งหมดที่มี อย่างไรก็ตาม ดังที่โทมัสค้นพบในป่าไอ๊กยามบายแก่ ๆ ของ วันอาทิตย์ว่าเป็นความเชื่อที่ไร้เดียงสาจนน่ากลัว เพราะสุดท้ายแล้ว การทำตามความฝันในการเป็นผู้ปฏิบัติตามหลักนิกายเซนเต็มตัวก็ไม่ได้ ทำให้โทมัสรู้สึกว่าคุณชีวิตของเขาอดเยี่ยมยิ่งขึ้นจนน่ามหัศจรรย์

โทมัสค้นพบว่าเส้นทางสู่ความสุขนั้นซับซ้อนกว่าการตอบคำถาม ยอดนิยมที่ว่า “ฉันควรจะทำอย่างไรกับชีวิต” อย่างน้อยที่สุดก็ในแง่ของ สิ่งที่คุณทำเพื่อหาเลี้ยงชีพ

จุดเริ่มต้นของปฏิบัติการสืบหาคำตอบ

ในช่วงฤดูร้อนปี 2010 ผมเริ่มหมกมุ่นกับการหาคำตอบของคำถามอัน เรียบง่ายที่ว่า *ทำไมบางคนถึงลงเอยด้วยการรักในสิ่งที่ตัวเองทำ ในขณะที่หลายคนกลับไม่สามารถก้าวไปสู่จุดนั้นได้* ความหมกมุ่นนี้ทำให้ผมได้พบกับผู้คนที่น่าทึ่ง เรื่องราวของพวกเขาช่วยตอกย้ำว่าสิ่งที่ผมสงสัยมานาน นั้นเป็นเรื่องจริง นั่นคือการทำในสิ่งที่รักไม่ใช่คำแนะนำที่มีประโยชน์สักเท่าไรในแง่ของการสร้างงานที่คุณรัก

เรื่องราวที่ทำให้ผมเริ่มต้นปฏิบัติการสืบหาคำตอบเกิดขึ้นในช่วง ฤดูร้อนปี 2010 เมื่อความหมกมุ่นนี้ก่อตัวเป็นครั้งแรก ตอนนั้นผมเป็น นักวิจัยหลังปริญญาเอกที่เอ็มไอทีหลังจากเพิ่งเรียนจบปริญญาเอกสาขา วิทยาการคอมพิวเตอร์จากสถาบันนี้เมื่อปีก่อน ผมกำลังมุ่งหน้าสู่การ เป็นอาจารย์ประจำมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นเส้นทางอาชีพเดียวที่ได้รับการ ยอมรับในแวดวงบัณฑิตศึกษาอย่างเอ็มไอทีว่าน่าเคารพนับถือ นอกจากนี้

อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยยังเป็นอาชีพที่มั่นคงตลอดชีพด้วย พุดง่าย ๆ ก็คือในตอนนั้นผมกำลังวางแผนสำหรับการหางานครั้งแรก และอาจเป็นการหางานครั้งสุดท้ายของผมเลยก็ได้ ดังนั้น ถ้าอยากหาคำตอบว่าอะไรคือสิ่งที่ทำให้ผู้คนรักอาชีพของตัวเอง นี่ก็เป็นช่วงเวลาที่เหมาะสมที่สุด

ในช่วงนี้สิ่งที่กังวลใจผมอย่างต่อเนื่องมากขึ้นเรื่อย ๆ ก็คือความเป็นไปได้ที่ว่าผมอาจลงเอยด้วยการคว้าน้ำเหลวเรื่องการเป็นอาจารย์ประจำไม่นานหลังจากพบกับโทมัส ผมได้นัดพบอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพูดคุยเรื่องงานในแวดวงวิชาการ และคำถามแรกที่อาจารย์ถามผมก็คือ “คุณเต็มใจรับตำแหน่งอาจารย์ในสถาบันที่มีอันดับแย่แค่ไหน” ตลาดงานของแวดวงวิชาการนั้นโหดร้ายเสมอ และในปี 2010 ซึ่งเศรษฐกิจยังคงอยู่ในภาวะถดถอย สถานการณ์ก็ยิ่งโหดร้ายมากเป็นพิเศษ

ไม่เพียงเท่านั้น สิ่งที่ทำให้เรื่องยุ่งยากกว่าเดิมก็คือหัวข้อการวิจัยที่ผมเชี่ยวชาญไม่ใช่ประเด็นที่ได้รับความนิยมมากนักในช่วงสองสามปีนั้น นักศึกษาปริญญาเอกสองคนที่เคยอยู่กลุ่มเขียนดุษฎีนิพนธ์กลุ่มเดียวกับผมได้เป็นอาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัยในทวีปเอเชีย ส่วนนักวิจัยหลังปริญญาเอกสองคนก็ต้องย้ายไปทำงานที่เมืองลูกาโน ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ และเมืองวินนิเพก ประเทศแคนาดา โดยหนึ่งในอดีตนักศึกษากลุ่มนี้บอกผมว่า “ผมบอกตามตรงว่านี่เป็นกระบวนการที่ยากเต็มไปด้วยความเครียด และทำให้รู้สึกหดหู่มากทีเดียว” ประเด็นคือผมกับภรรยาอยากรักษาอยู่ในอเมริกา และถ้าได้อยู่แถบชายฝั่งตะวันออกก็ยิ่งดี นี่ทำให้ผมมีตัวเลือกน้อยมาก ผมจึงต้องยอมรับความเป็นไปได้ที่ว่าการหางานในแวดวงวิชาการของผมอาจลงเอยด้วยความล้มเหลว แล้วผมก็จะถูกบีบให้เริ่มค้นหาใหม่ตั้งแต่ต้นว่าจะทำอย่างไรต่อไปกับชีวิต

นี่คือจุดตั้งต้นของสิ่งที่ผมตั้งชื่อไว้ในเวลาต่อมาว่า “ปฏิบัติการสืบหาคำตอบ” คำถามของผมนั้นชัดเจนทีเดียว นั่นคือผู้คนลงเอยด้วยการรักในสิ่งที่ตัวเองทำได้อย่างไร ซึ่งผมจำเป็นต้องหาคำตอบนี้ให้ได้

และหนังสือเล่มนี้ก็คือบันทึกของสิ่งที่ผมค้นพบจากปฏิบัติการดังกล่าว

• • •

ต่อไปนี่คือสิ่งที่ คุณจะ ได้ เจอ ใน เนื้อหา ของ หนังสือ เล่ม นี้

ดังที่ ผม ได้ บอก ไป แล้ว ว่า หลัง จาก เริ่ม ต้น ปฏิบัติ การ ได้ ไม่นาน ผม ก็ ตระหนัก ถึง ความ จริง ข้อ เดียว กับ โทมัส นั่น คือ การ ทำ ใน สิ่ง ที่ รัก เป็น ความ เชื่อ เดิม ๆ เกี่ยวกับ ความ สำ เร็จ ทาง อาชีพ ที่ ผิด มหันต์ เพราะ นอก จาก จะ ไม่ ใช้ บัจฉย ที่ ช่วย ให้ ผู้ คน ลง เอย ด้วย การ ได้ ทำ อาชีพ ที่ น่า พึง พอง ใจ แล้ว ความ เชื่อ นี้ ยัง ก่อ ให้ เกิด ปัญหา สำหรับ หลาย คน ด้วย โดย ทำให้ พวกเขา เปลี่ยน งาน บ่อย และ ทุก ขี้ใจ ไม่ รู้ จบ ทุก ครั้ง ที่ พบ ว่า ความ เป็น จริง ใน ชีวิต ไม่ได้ เป็น ไป อย่าง ที่ พวกเขา วาด ผัน ไว้ ดัง ที่ เกิด ขึ้น กับ โทมัส

ผม จะ เริ่ม นำ เสนอ กฎ ข้อ ที่ 1 โดย ตั้ง ต้น จาก ความ จริง ข้อ นี้ ใน กฎ ข้อ นี้ ผม จะ ทำ ลาย ความ ยิ่ง ใหญ่ ของ สมมุติฐาน เรื่อง ความ หลง ใหล ทว่า ปฏิบัติ การ ของ ผม ไม่ได้ หยุด อยู่ แค่ การ ระบุ สิ่ง ที่ ใช้ ไม่ได้ ผล เท่า นั้น แต่ ยัง รวมถึง การ หา คำ ตอบ ของ คำ ถาม ที่ ว่า ถ้า “จง ทำ ใน สิ่ง ที่ รัก” เป็น คำ แนะนำ ที่ แยก แล้ว สิ่ง ที่ เรา ควร ทำ คือ อะไร กัน แน่ การ ค้น หา คำ ตอบ นี้ ซึ่ง ผม จะ อธิบาย อย่าง ละ เียด ใน กฎ ข้อ ที่ 2-4 ทำให้ ผม มี โอกาส ได้ ไป เยือน สถาน ที่ หลาย แห่ง ที่ คาด ไม่ ถึง นั่น ก็ เพราะ เมื่อ หลุด พ้น จาก เมฆ หมอก อัน คม คว้าง ซึ่ง เกิด จาก การ ยึด มั่น ว่า จะ ทำ ใน สิ่ง ที่ รัก เท่า นั้น ผม ก็ มอง เห็น แหล่ง ข้อมูล เชิง ลึก จำนวน มาก อย่าง ไม่น่า เชื่อ ตัวอย่าง เช่น ความ ต้องการ ที่ จะ เข้าใจ ความ สำ คัญ ของ การ มี อิสร ะ ใน การ ทำงาน ให้ มาก ขึ้น ผลัก ดัน ให้ ผม ใช้ เวลา ทั้ง วัน อยู่ ที่ ไร เกษ ตรอิน ทรีย์ ของ บัณฑิต วิทยาลัย น้อย จาก มหาวิทยาลัย ใน เครือ ใอ วิ ลี ก ส่วน ความ ต้องการ ที่ จะ ทำ ความ เข้าใจ เกี่ยวกับ ทักษะ (skill) ให้ มาก ขึ้น ก็ ผลัก ดัน ให้ ผม พุดคุย กับ นัก คน ตรี อาชีพ ซึ่ง เป็น ตัวอย่าง ของ วัฒนธรรม การ ทำงาน แบบ ซ่าง ฝีมือ ที่ กำลัง

สูญหาย โดยผมคิดว่าวัฒนธรรมนี้มีแง่มุมสำคัญเกี่ยวกับวิถีทำงานของเรา นอกจากนี้ ผมยังสำรวจโลกของนักลงทุนร่วมทุน นักเขียนบทโทรทัศน์ โปรแกรมเมอร์ชื่อดัง อาจารย์ที่เปี่ยมความสามารถ และคนในแวดวงอื่น ๆ อีกมากมาย เพื่อระบุว่าอะไรคือสิ่งที่สำคัญและไม่สำคัญต่อการสร้างอาชีพที่น่าพึงพอใจ

เรื่องเล่าทั้งหมดในหนังสือเล่มนี้สะท้อนถึงแก่นสำคัญเดียวกัน นั่นคือ*ความสำคัญของความสามารถ* โดยผมค้นพบว่าองค์ประกอบของงานที่ยอดเยี่ยมล้วนเป็นสิ่งที่หายากและมีคุณค่า ถ้าอยากให้องค์ประกอบเหล่านี้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตการทำงาน คุณก็ต้องแลกมาด้วยสิ่งที่หายากและมีคุณค่า พุดง่าย ๆ ก็คือคุณต้องมีความสามารถในบางเรื่อง จึงจะคาดหวังถึงงานที่ดีได้

อย่างไรก็ตาม แน่ใจว่าถ้าพึ่งความสามารถยังไม่อาจรับประกันความสุขได้ ตัวอย่างที่ชัดเจนก็คือบรรดาคนบ้างานที่ได้รับการยอมรับในหน้าที่การงานแต่กลับระทมทุกข์ ด้วยเหตุนี้ แก่นสำคัญในแนวคิดของผมจึงไม่ใช่แค่การบ่มเพาะทักษะที่มีประโยชน์เท่านั้น แต่ยังรวมถึงศาสตร์อันซับซ้อนในการ*นำต้นทุนทางอาชีพไปลงทุนกับองค์ประกอบที่เหมาะสมเพื่อสร้างชีวิตการทำงานที่ยอดเยี่ยมด้วย*

แนวคิดของผมซึ่งขัดกับความเชื่อเดิม ๆ ลดความสำคัญของความหลงใหลให้กลายเป็นแค่ส่วนเสริม ด้วยเหตุผลว่าความหลงใหลเป็นเพียงผลพลอยได้จากชีวิตการทำงานที่ดี โดยแนวคิดนี้ระบุว่าอย่าทำในสิ่งที่รัก แต่จงปล่อยให้ความหลงใหลเกิดขึ้นเองระหว่างที่คุณทำภารกิจเพื่อพัฒนาตัวเองให้ “เก่งจนใครก็ไม่กล้าเมิน” ซึ่งเป็นคำกล่าวของสตีฟ มาร์ติน ที่ผมชื่นชอบมาก

หลายคนอาจมองว่าแนวคิดนี้เป็นการเปลี่ยนแปลงขนานใหญ่ ซึ่งจำเป็นต้องได้รับการนำเสนอในรูปแบบที่สามารถกระตุ้นความสนใจของผู้คนได้เหมือนความคิดอื่น ๆ ที่ก่อให้เกิดความสั่นสะเทือนครั้งใหญ่ ดังนั้นผมจึงเขียนหนังสือเล่มนี้ให้คล้ายกับคำแถลงเจตนารมณ์ โดยแบ่งเนื้อหา

ออกเป็น “กฎ” สี่ข้อและตั้งใจตั้งชื่อกฎแต่ละข้อเพื่อกระตุ้นให้เกิดการถกเถียง นอกจากนี้ ผมยังพยายามเขียนเนื้อหาให้สั้นกระชับและตรงประเด็นด้วย เพราะสิ่งที่ผมต้องการคือการนำเสนอวิธีใหม่ ๆ ในมุมมองโลก ไม่ใช่การพูดพร่ำเพ้อด้วยการยกตัวอย่างและอธิบายมากเกินไปจนความจำเป็น คุณจะได้รับคำแนะนำที่ชัดเจนจากหนังสือเล่มนี้ แต่ไม่ใช่ในรูปแบบของสูตรสำเร็จอย่างแผนการ 10 ขั้นตอนหรือคำถามประเมินตัวเอง เพราะนี่เป็นประเด็นที่ซับซ้อนเกินกว่าจะสรุปออกมาเป็นสูตรตายตัวได้

ในช่วงท้ายเล่มคุณจะได้รู้บทสรุปเกี่ยวกับเรื่องราวของผมและวิธีนำความเข้าใจอันถ่องแท้ต่าง ๆ ในหนังสือเล่มนี้ไปใช้ในชีวิตการทำงาน นอกจากนี้ เราจะพิจารณาเรื่องราวของโทมัสหลังจากตระหนักถึงความจริงอันน่าเศร้าและหันกลับไปหาหลักการที่สำคัญที่สุดของตัวเอง โดยเลิกมองหางานที่ใช้แล้วเริ่มทำงานอย่างถูกต้อง และในที่สุดเขาก็รักในสิ่งที่ตัวเองทำเป็นครั้งแรกในชีวิต ซึ่งนี่คือความสุขที่คุณควรไขว่คว้าเช่นกัน

ผมหวังว่าบรรดาความเข้าใจอันถ่องแท้ในหนังสือเล่มนี้จะช่วยให้คุณหลุดพ้นจากคำพูดติดปากที่แพร่หลายอย่าง “จงไล่ตามสิ่งที่คุณหลงใหล” และ “จงทำในสิ่งที่รัก” ซึ่งฟังดูเรียบง่ายแต่มองข้ามเรื่องสำคัญจนส่งผลให้ผู้คนจำนวนมากเกิดความสับสนในอาชีพ รวมถึงมอบเส้นทางที่เป็นไปได้สู่ชีวิตการทำงานที่มีความหมายและน่าพึงพอใจให้กับคุณ

SAMPLE